

Sana Ruhtan Sorarlar I

– fuatturker · 17 Aralık 2011

Işığın girmediği karanlık beynin içinde rengarenk bir dünya izleyen ve bundan zevk alan kim? Yakınlarının seslerini duyan, bu sesleri duyduğunda tanıyan ve sevinen kim? Kokunun asla girmediği beynin içinde bahçedeki güllerin kokusunu duyan, bundan hoşlanan kim? Bir köpek yavrusu gördüğünde ona sevgi duyan ve tüylerini okşadığı duygusunu alan kim? Yalnızca et, yağ ve sinir hücrelerinden oluşan birkaç yüz gramlık bir organ, yaşamımızdaki üzüntü, sevinç, dostluk ve özverinin sebebi olabilir mi? Tüm bunların sebebi bir et parçası olan beynimiz değilse, bu durumda algılayan kim? Beynimizin içinde dış dünyayı algılayan biri mi var? Bu, kuantum fizikçilerinin söz ettiği 'gözlemci' mi? Peki bu gözlemci beynimizde mi; ya da nerede? Fred Alan Wolf, bu soruyu şöyle cevaplar: "... kimin ya da neyin gerçekten gözlemci olduğunu bilmiyoruz. Bu demek değil ki bir cevap bulmaya çalışmadık. İnceledik. Kafanızın içine girdik. Her yere baktık gözlemci denen bir şey bulmak için. Kimse yoktu. Beyinde kimse yoktu. Beynin kabuksal (kortikal) bölgelerinde kimse yoktu. Alt kabuksal bölgelerde ya da kenar bölgelerde de kimse yoktu. Gözlemci denecek kimse yoktu. Ama yine de dış dünyayı gözlemlerken bizler, gözlemci denen şeyin varlığının deneyimlerine sahibiz." [1]Gözlemci Kim? Dış dünyaya dair bilgimiz, sadece duyu organlarımızın bize ilettikleridir. Bu bilgiler bize ulaştığında bir dizi işlem sonucunda elektrik sinyaline dönüştürülür ve bu sinyaller beynimizde yorumlanır. Algıladığımız dünya, dış dünyanın aslı değildir. Bize ulaşan elektrik sinyallerinin ortadan kalktığını düşünelim, dış dünya bizim için yok olacaktır. Çünkü dış dünya ile ilgili her türlü bilgiyi, ancak duyu organlarımız aracılığıyla öğreniriz. Beynimizde gerçekte ne ses, ne renk, ne de görüntü vardır. Beynimizde yalnızca elektrik sinyalleri vardır. İzlediğimizi zannettiğimiz manzaranın, rengarenk bir çiçeğin, güzel bir müziğin, lezzetli bir yemeğin yalnızca beynimize ulaşan elektrik sinyallerinden ibaret olması, kuşkusuz dış dünyanın yokluğu anlamına gelmez. Duyu organlarımızla beynimize iletilen elektrik sinyallerinin kesilmesi, dış dünyayı ortadan kaldırmaz. Bu durumda dış dünya, yalnızca bizim için yok olur. Elektrik sinyallerini bizim için anlamlı hale getiren, gelen sinyallerin beynimizde yorumlanmasıdır. Gerçekte onu hisseden ve algılayan varlık başkadır. Beyin bir pastanın tadını, bir kelebeğin rengini ve bir gülün kokusunu hissedip ondan haz alamaz. Beyin yağ, su ve proteinlerden oluşan maddesel bir yapıdır ve insanın benliğini meydana getirmesi imkansızdır. İnsanı düşünen, sevinen, öfkelenen, heyecanlanan bir varlık haline getiremez. Beyin algıların kaynağı değildir; sadece bir aracı işlevi görür. Bugün bilim adamları da artık fark ettiler ki, beynin içindeki 'gözlemci', beyinden bağımsızdır ve algıların kaynağı insan bilincidir. [2]Sevinç, üzüntü, zevk alma gibi insanı insan yapan özellikler şüphesiz atomların davranışlarının bir sonucu olamaz. Dış dünyayı algılayabilen insana bu özellikleri veren şey, insanın beyninden bağımsızdır. İnsanın bir şey üzerinde düşünebilmesi, seçim yapabilmesi, inceleyebilmesi maddesel kavramlarla açıklanamaz. "Darwin'in buldog"u olarak bilinen evrimci Thomas Huxley dahi bu gerçeği fark etmiş ve şunları söylemiştir: "Bilinç gibi hayranlık uyandırıcı bir şeyin, birbiriyle etkileşim halindeki sinir dokusunun bir sonucu olması, Alaaddin'in lambasını ovaladığında içinden cinin çıkması gibi açıklanamaz bir şeydir." [3]Devam Edecek...Kaynaklar: [1] What the Bleep Do We Know?, Belgesel

film, yönetmen: William Arntz, Betsy Chasse [2] <http://evrimteorisi.info>[3] Steven Pinker, How The Mind Works, Norton Publishing, 1999, s. 132